

DE
VERDWENEN
STEDEN

NOOITGEZIEN

SHANNON MESSENGER

Leesexemplaar

De Verdwenen Steden

Boek vier: Nooitgezien
Shannon Messenger

Vanaf 10 jaar

© 2026, Shannon Messenger en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Oorspronkelijke uitgave: *Keeper of the Lost Cities: Neverseen*
© 2015 by Shannon Messenger
First published in English by Aladdin, an imprint of
Simon & Shuster Children's Publishing Division
De rechten voor deze Nederlandse vertaling werden onderhandeld
via Mo Literary Services

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp: Karin Paprocki
Omslagbeeld: Jason Chan
Zetwerk omslag: Pelckmans Uitgevers
Vormgeving: Mike Rosamilia
Zetwerk binnenwerk: KaaTigo bv
Vertaling: Maria Postema

D/2026/0055/141
ISBN 978 94 6234 946 9
NUR 283, 284
THEMA YN, 5AN

Ook verkrijgbaar als:
E-book: ISBN 978 94 6530 268 3
pelckmans.be

facebook.com/pelckmans.be

instagram.com/pelckmans.be

DE NOOITGEZIEN
VERDWENEN
STEDEN

SHANNON MESSENGER

Vertaald door Maria Postema

P E L C K M A N S

Voor mijn lezers.

Ik hou meer van jullie dan Silveny van Keefe.

smeltmaluw en puddingknallers voor iedereen!

PROLOOG

SOPHIE STRUIKELDE NAAR ACHTEREN en schoof dichter naar haar vrienden toe terwijl een kooi van felgele vlammen om hen heen omhoogschoot.

Hitte likte aan haar huid en dikke rook verstikte haar longen terwijl de Nooitgezien-leden naar voren kwamen; hun zwarte mantels waren verdwenen, hun vermomming afgeworpen.

Ze konden zich niet meer verstoppen.

De Nooitgezienen riepen beledigingen en waarschuwingen waar Sophie zich op probeerde te concentreren, maar ze kon alleen maar aan andere woorden denken.

List.

Leugens.

Verrader.

Dat laatste woord maakte het onmogelijk om een van de gedaanten aan te kijken.

Nog meer misleiding.

Nog meer onwaarheden.

Sophie was er klaar mee.

Ze pakte haar hanger, de zwaan van koud zwart metaal die zich om een glad stukje glas krulde. Ze begreep nog steeds niet helemaal waarom de Zwarte Zwaan haar die gegeven had. Maar ze kende de kracht ervan goed genoeg om te weten dat het hun enige kans was.

Ze hield het glas in de laatste zonnestralen en liet de verschroeiende straal wit licht afbuigen naar de vlammen van het Eeuwige Vuur.

Het was tijd om vuur met vuur te bestrijden.

EEN

WE MOETEN GAAN,' ZEI FITZ, die de logeerkamer op de bovenverdieping van Immerdaal in stormde.

Sophie zat in haar eentje op de rand van het enorme hemelbed en had haar oude mensenkleden al aangetrokken.

'Ik dacht dat we nog een uur zouden wachten?' vroeg ze met een blik op de uitgestrekte zwarte hemel buiten.

'Dat kan niet meer. De Raad is al bijeengekomen om over onze straf te stemmen.'

Sophie ademde langzaam in, liet de woorden door haar aderen bonzen, zette zich schrap en pakte haar paarse ruzzak. Het was dezelfde ruzzak die ze had gebruikt toen

ze bijna een jaar eerder haar mensenleven vaarwel had gezegd. En nu ging ze hem gebruiken om de Verdwenen Steden vaarwel te zeggen.

‘Is iedereen klaar?’ vroeg ze, trots dat haar stem niet trilde. Ze verzette zich ook tegen de aandrang om een kriebelige wimper uit te trekken.

Dit was niet het moment voor zenuwtrekjes.

Dit was het moment om dapper te zijn.

De Raad had gezworen om iedereen te straffen die iets met de Zwarte Zwaan te maken had, de geheimzinnige organisatie die ervoor had gezorgd dat Sophie bestond. Maar Sophie en haar vrienden wisten dat de echte slechteriken een groep waren die zich Nooitgezien noemde. Fitz, Keefe en Biana hadden de Zwarte Zwaan zelfs geholpen bij hun poging om de rebellen op de Mount Everest te pakken te krijgen. Maar de Nooitgezien-leden hadden het in de gaten gehad en hen in een hinderlaag laten lopen. Sophie had haar vrienden nog net op tijd kunnen waarschuwen: ze hadden het overleefd en het was zelfs gelukt om iemand gevangen te nemen. Maar daarbij hadden ze wel meerdere wetten overtreden.

Voor hun eigen veiligheid konden ze nu het beste naar de Zwarte Zwaan vluchten en onderduiken. Maar Sophie had gemengde gevoelens bij het idee dat ze haar scheppers nu echt ging ontmoeten. De Zwarte Zwaan had haar genen aangepast om haar sterkere gaven te geven, als onderdeel

van wat zij Project Maanleeuwerik noemden. Maar ze hadden nooit iets losgelaten over waaróm ze dat hadden gedaan. Ze hadden ook nooit verteld wie haar biologische ouders waren en Sophie had geen idee of ze hen eindelijk zou moeten leren kennen.

‘Dat werd tijd,’ zei Keefe toen Sophie achter Fitz aan over de gebogen zilveren trap naar beneden liep. Hij stond naast Dex in de glinsterende hal van Immerdaal. Ze zagen er allebei erg menselijk uit in hoody’s en donkere jeans.

Keefe liet zijn beroemde grijns zien en voelde even aan zijn zorgvuldig warrig gemaakte blonde haar, maar Sophie zag het verdriet dat een schaduw over zijn hemelsblauwe ogen legde. Tijdens hun gevecht met Nooitgezien had Keefe ontdekt dat zijn moeder een van hun leiders was. Ze had haar eigen zoon zelfs aangevallen voordat ze naar de hoofdstad van de reuzen was gevlucht en haar gezin in de steek had gelaten.

‘Hé, geen zorgen om mij, Foster,’ zei Keefe terwijl hij met zijn hand in haar richting wapperde. Hij was een van de weinige Empaten die Sophies emoties door de lucht voelde golven.

‘Ik maak me zorgen om jullie allemaal,’ zei ze. ‘Jullie zetten je leven voor me op het spel.’

‘Eh, dat zijn we toch wel gewend?’ zei Dex, en zijn grijns maakte kuiltjes in zijn wangen. ‘Relax, het komt goed! Al twijfel ik over mijn schoenen.’ Hij wees naar

zijn zachte bruine laarzen in klassieke elfenstijl. ‘Alle mensenschoenen die Fitz had waren te groot voor me.’

‘Ik denk niet dat het iemand zal opvallen,’ zei Sophie. ‘Maar het hangt er een beetje van af hoelang we onder de mensen zullen zijn. Hoe ver is het vanaf Florence naar de schuilplaats?’

Fitz lachte zijn filmsterrenglimlach. ‘Dat merk je vanzelf.’

De Zwarte Zwaan had Fitz geleerd hoe hij langs Sophies mentale blokkade kon komen om de geheime informatie te bekijken die in haar hersenen verstopt zat. Maar om de een of andere reden wilde hij niet vertellen wat hij had gezien. Sophie wist alleen dat ze naar een rond raampje ergens in de beroemde Italiaanse stad gingen.

‘Hé,’ zei Fitz, die zich naar haar toe boog. ‘Je vertrouwt me toch wel?’

Ondanks haar ergernis begon Sophies verraderlijke hart alsnog te fladderen. Ze vertrouwde Fitz inderdaad. Waarschijnlijk meer dan wie dan ook. Maar het was echt superirritant dat hij dingen voor haar geheimhield. Ze had zin om de informatie met behulp van haar telepathie zo uit zijn hoofd te plukken. Maar ze had die regel al vaak genoeg overtreden om te weten dat de consequenties het absoluut niet waard waren.

‘Wat zijn dit voor kleren?’ zei Biana, die uit het niets naast Keefe opdook.

Biana was een Verdwijner, net als haar moeder, al beheerste ze haar gave nog niet helemaal. Er kwam maar één van haar benen terug en ze moest op en neer springen om het andere ook tevoorschijn te laten komen. Ze droeg een sweater die drie maten te groot was en verbleekte, wijde jeans.

‘Gelukkig kan ik wel mijn eigen schoenen aan,’ zei ze. Ze trok haar broekspijpen op om paarse ballerina’s met diamanten neuzen te laten zien. ‘Maar waarom hebben we alleen jongensdingen?’

‘Omdat ik een jongen ben,’ hielp Fitz haar herinneren. ‘En het is geen modewedstrijd.’

‘Want dan zou ik zeker weten winnen. Toch, Foster?’ vroeg Keefe.

Sophie zou de prijs eerlijk gezegd aan Fitz gegeven hebben, met zijn blauwe sjaal die perfect bij zijn donkere haar en blauwgroene ogen kleurde. En in de nauwsluitende grijze jas leek hij langer, met bredere schouders en...

‘Gaap.’ Keefe wrong zich tussen hen in. ‘De mensenkieren van Fitz zijn echt slaapverwekkend. Moet je kijken wat Dex en ik in de kast van Alvar hebben gevonden!’

Ze ritsten hun hoody’s open en lieten hun shirts met logo’s zien.

‘Geen idee wat dit betekent, maar het is toch te gek?’ vroeg Keefe, en hij wees naar het zwart-gele ovaal op zijn borst.

‘Dat is het teken van Batman,’ zei Sophie tot haar grote spijt. Ze moest van Keefe natuurlijk meteen uitleggen hoe cool de Dark Knight was.

‘Ik doe dit shirt nooit meer uit, jongens,’ besloot hij. ‘En ik wil een Batmobile! Kun jij die regelen, Dex?’

Sophie zou niet raar opgekeken hebben als Dex die inderdaad zou kunnen bouwen. Als Technopaat kon hij wonderen verrichten met technologie. Hij had allerlei coole gadgets voor Sophie gemaakt, waaronder de scheve ring die ze om haar vinger droeg: een speciale alarmknop die haar leven had gered tijdens haar gevecht met een van haar ontvoeders.

‘Waar is mijn shirt van?’ vroeg Dex, wijzend naar het logo met twee in elkaar grijpende gele W’s.

Sophie durfde niet te zeggen dat dat het logo van Wonder Woman was.

‘Waarom heeft Alvar mensenkieren?’ vroeg ze. ‘Ik dacht dat hij met de reuzen werkte.’

‘Klopt,’ antwoordde Fitz. ‘Totdat jij bijna een oorlog met ze uitlokte tenminste.’

Hij zei het luchtig en plagerig, maar de waarheid van zijn opmerking drukte zwaar op Sophies schouders. Ze zouden een stuk minder problemen hebben als zij de telepathieregels niet genegeerd zou hebben door te proberen de gedachten van de reuzenkoning te lezen. Ze was zich bewust geweest van het risico, maar ze had

gewoon heel graag willen weten waarom de reuzen in het Reservaat hadden ingebroken om een zender in de staart van Silveny te verstoppen. Het zeldzame alihoorndvrouwtje was niet alleen cruciaal voor het voortbestaan van haar soort, maar ook een van Sophies beste vrienden. Maar Sophie had niet geweten dat reuzen het konden voelen als er een Telepaat in hun hoofd zat, zelfs genetisch gemanipuleerde Telepaten zoals zij. Ze was niets wijzer geworden en daarnaast had ze bijna het verdrag tussen de elfen en de reuzen getorpedeerd en een oorlog ontketend.

‘Maar dat verklaart nog steeds niet waarom Alvar mensenkieren heeft,’ zei Sophie. ‘Reuzen haten mensen nog meer dan elfen.’

‘Klopt,’ knikte Fitz. ‘Maar die kieren zijn van jaren geleden, toen Alvar nog regelmatig naar jou op zoek ging.’

‘O?’ reageerde Sophie. ‘Ik dacht dat jij dat deed.’

Fitz was degene die haar ongeveer een jaar eerder tijdens een schoolreisje had gevonden en mee naar de Verdwenen Steden had genomen.

Het was het beste wat haar ooit was overkomen.

En het zwaarste.

Fitz glimlachte verdrietig en dacht waarschijnlijk aan hetzelfde moment als zij: toen ze afscheid van haar mensenfamilie had moeten nemen. Hij was de enige die echt begreep wat ze die dag was kwijtgeraakt, en zonder hem zou ze het niet aangekund hebben.

‘Ik ging voor het eerst naar je op zoek toen ik zes was,’ zei hij, ‘toen Alvar eliteniveau ging doen en niet meer stiekem weg kon van Lichtzwam. Maar mijn vader heeft je ook twaalf jaar gezocht, weet je nog? Ik kon moeilijk als peuter al op geheime missie.’

‘Prutser,’ meldde Keefe. ‘Mij was dat echt wel gelukt. Maar goed, ik ben dan ook Batman,’ zei hij terwijl hij zijn arm om Sophies schouders sloeg. ‘Dus ik kan elke dag je held zijn.’

Dex deed alsof hij moest overgeven en Biana staaarde naar Keefes arm om Sophies schouders.

‘We moesten toch weg?’ vroegen ze tegelijk.

Sophie deed een stap bij Keefe vandaan, maar op dat moment riep Alden bovenaan de trap: ‘Wacht!’ Zijn elegante cape ruiste toen hij naar hen toe rende. ‘Jullie kunnen niet vertrekken met je registratiehanger om.’

Sophie greep naar de ketting om haar nek en kon bijna niet geloven dat ze zoiets belangrijks over het hoofd had gezien. De hangers waren speciale zendertjes van de Raad. Ze vroeg zich af wat ze allemaal nog meer vergeten was...

Alden pakte een scherp zwart tangetje en zei: ‘Eerst Fitz.’ Hij had dezelfde bondige manier van spreken als zijn kinderen, maar zijn stem klonk zwak en beverig.

Fitz kromp in elkaar toen Alden de dikke ketting doorknipte en de kristallen hanger rinkelend op de vloer viel.

‘Wow. Dit is menens,’ fluisterde Keefe.

‘Zeg dat wel.’ Fitz liet zijn vingers over zijn blote nek glijden.

‘Gaat het?’ vroeg Alden aan Biana, die haar hanger met witte knokkels in haar vuist klemde.

‘Prima,’ fluisterde Biana. Ze hield haar lange donkere haar omhoog zodat hij bij haar ketting kon.

Alden aarzelde maar heel even voordat hij de zilveren band doorknipte. Haar hanger belandde naast die van Fitz, gevolgd door die van Keefe.

‘Die van jullie worden lastiger,’ zei Alden waarschuwend tegen Dex en Sophie.

De Raad had extra veiligheidsmaatregelen genomen nadat Nooitgezien hun hangers had gebruikt om iedereen in de waan te laten dat Sophie en Dex waren verdronken in plaats van ontvoerd. Ze hadden zelfs allebei een boom in het Zwerflingwoud, de elfenversie van een begraafplaats, nadat hun familie een afscheidsdienst voor hen gehouden had.

Alden kreeg zweetdruppels op zijn voorhoofd terwijl hij in het dikke metaal knipte tot de kettingen doorbraken. ‘Jullie nexussen moeten ook af,’ zei hij, en hij pakte een plat rond schijfje.

Sophie zuchtte. Nog een belangrijk detail waar ze niet aan had gedacht...

Een nexus was een armband die ervoor zorgde dat

hun lichaam tijdens een lichtsprong bij elkaar bleef, maar daarbij veroorzaakte het een krachtveld dat getraceerd kon worden.

‘Ik heb dat hele vluchtidee niet zo goed voorbereid, hè?’ mompelde ze.

‘Zoiets kun je niet goed voorbereiden,’ suste Alden. ‘En je kunt niet verwachten dat je overal aan denkt. Je zit nu in een team. Iedereen werkt samen en helpt elkaar.’

Die woorden zouden een stuk geruststellender geweest zijn als haar ‘team’ niet dezelfde belangrijke dingen vergeten was, al waren Fitz, Keefe en Biana al van hun nexus verlost. Hun concentratie had het vereiste niveau bereikt. Dex was er ook bijna: het balkje op zijn brede blauwe band was al voor meer dan driekwart gevuld.

Toen Alden het schijfje ertegenaan hield, schoot het naar helemaal vol.

‘Ik heb dat zelf ook weleens bijna gedaan,’ biechtte Dex op terwijl hij de nexus van zijn pols schoof. ‘Maar ik wilde niet valsspelen.’

‘Verstandig,’ vond Alden. ‘Dat je iets kunt doen, wil nog niet zeggen dat het de veiligste optie is. Het is ook geen vrijbrief om de wet te overtreden.’

‘Wel als het een stomme wet is,’ wierp Keefe tegen.

‘Ik wou dat ik daar iets tegen in kon brengen, maar zoals we er nu voorstaan...’ Alden verzamelde hun gevallen hangers en stopte ze samen met de nexus van Dex in zijn

capezakken. ‘Ooit was ik ervan overtuigd dat onze wereld onfeilbaar was. Maar nu... moeten we op ons eigen morele kompas varen. Hier,’ hij legde zijn hand op zijn hart, ‘weten we wat de waarheid is en wat er moet gebeuren. Zorg dat jullie dat vasthouden en laat het je leiden bij wat jullie te wachten staat. Maar ik dwaal af. Sophie, we zullen die nexussen eens even weghalen.’

Dankzij Elwin, haar overbezorgde arts, droeg Sophie er een om elke pols. Elwin had haar nexussen ook vergrendeld, zodat ze niet los konden, al waren haar beide balkjes inmiddels vol. Ze was meerdere keren vervaagd tijdens een sprong en één keer was het bijna haar dood geworden. Maar dat was voordat de Zwarte Zwaan haar concentratie had verbeterd en haar gaven had genezen.

Toch voelde ze onwillekeurig aan de Wegvager die ze voor noodgevallen om haar nek droeg. Het flesje hing naast het allergiedrankje, veilig weggestopt onder haar T-shirt. Ze had beide middeltjes al weken niet nodig gehad, maar het voelde toch goed om ze te hebben. Zeker nu Alden een gedraaide zilveren sleutel tevoorschijn haalde en haar twee nexussen openmaakte.

Ze legde haar hand op zijn arm toen hij de derde zwarte band bekeek. ‘Dat is een uitvinding van Dex.’

‘Ik noem hem de opdonder,’ zei Dex trots. ‘Er komt een luchtstoot uit als je met je arm zwaait, dus je kunt er veel harder mee slaan dan normaal.’

‘Slim,’ zei Alden. ‘En goed dat je die hebt. Maar Dex, ik hoop wel dat je inmiddels weet hoe gevaarlijk het kan zijn om nieuwe wapens uit te vinden.’

Met hangende schouders zei Dex dat hij dat inderdaad wist. Dex had de pijnlijke gavebeperkende hoofdband gemaakt die Sophie van de Raad had moeten dragen, zonder te beseffen dat dat haar straf zou worden voor het voorval met de reuzenkoning.

Ze gaf hem een elleboogpor en glimlachte om hem eraan te herinneren dat ze het hem vergeven had, maar hij bleef naar de grond staren.

‘Dan zijn we er, volgens mij,’ zei Alden. ‘Jullie moeten allemaal goed op elkaar letten. Fitz en Biana, jullie moeten je concentratie met Dex delen tijdens het springen. En Keefe, ik wil dat jij Sophie helpt.’

‘O, dat komt goed,’ zei Keefe met een knipoog.

‘We gaan haar allemaal helpen,’ vulde Fitz aan.

‘Ik kan heus wel voor mezelf zorgen,’ wierp Sophie tegen. ‘Ik ben degene die ons naar Florence gaat brengen, weten jullie nog?’

De blauwe sprongkristallen kwamen allemaal uit op vaste plekken in de Verboden Steden, waardoor ze makkelijker te volgen zouden zijn. Daarom zouden ze naar Italië teleporteren, een gave die alleen Sophie had, dankzij een verrassende bijwerking van de manier waarop de Zwarte Zwaan haar DNA had veranderd.

‘Jullie kunnen allemaal voor jezelf zorgen,’ zei Alden, ‘maar jullie staan sterker als jullie samenwerken. Jullie moeten ook iemand hebben die het team aanstuurt, dus Fitz, omdat jij de oudste bent, geef ik jou de leiding.’

‘Ho eens,’ sputterde Keefe, ‘hij is maar een paar maanden ouder dan ik.’

‘Eh, en met “een paar” bedoel je “elf”,’ zei Fitz.

Dex snoof. ‘Gast, jullie zijn echt óúd.’

Hij keek even zelfingenomen naar Sophie en ze werd rood, want tot haar ergernis had zij hetzelfde gedacht.

Of beter gezegd, ze vond Fitz en Keefe niet óúd, maar ze waren wel een stuk ouder dan zij.

Ze had gegokt dat Keefe veertien was, wat zou betekenen dat Fitz minstens vijftien was, maar misschien waren ze zelfs nog wel ouder...

Het was lastig om iemands leeftijd bij te houden in de Verdwenen Steden. De elfen besteedden er weinig aandacht aan omdat ze een eindeloos leven leidden. Sophie had eigenlijk geen idee hoe oud haar vrienden waren. Er werd nooit over verjaardagen gesproken. Misschien moest Sophie zich dan ook niet zo druk maken om leeftijden, maar ze was zich er gewoon heel erg van bewust dat zij nog maar dertien en een half was – het verschil tussen haar en de jongens voelde gigantisch.

‘Ik ben degene die weet waar we heen gaan,’ zei Fitz. ‘Dus ik heb de leiding en... ik denk dat we maar eens

moesten vertrekken. O nee, wacht, waar is mama? Moeten we geen afscheid nemen?’

Alden wierp een blik op Biana. ‘Jullie moeder had even iets belangrijks te doen. Maar ik moest doorgeven dat ze jullie snel weer ziet.’

Fitz leek dat geen erg bevredigend antwoord te vinden, maar hij protesteerde ook niet.

Alden keek naar Sophie, maar hij meed haar blik. ‘Ik... ik heb Grady en Edaline een paar minuten geleden een kalmerend middel aangeboden, en dat hebben ze genomen. We waren bang voor wat er zou gebeuren als ze je daadwerkelijk zouden zien vertrekken. Dus ik moest zeggen dat ze van je houden en doorgeven dat ze een briefje in je rugzak hebben gestopt.’

De brok in Sophies keel was zo groot dat knikken pijn deed, maar ze dwong zichzelf om het toch te doen. Grady en Edaline waren haar adoptieouders en ze vond het verschrikkelijk om weg te gaan zonder hen nog te zien. Maar ze dacht niet dat ze sterk genoeg zouden zijn voor weer een betraand afscheid na alles wat er was gebeurd.

Ze hadden onder een dikke deken van ellende geleefd sinds hun enige dochter, Jolie, zeventien jaar eerder bij een brand was omgekomen. En nu had Sophie ontdekt dat Brant, Jolies voormalige verloofde, voor wie Grady en Edaline hadden gezorgd alsof hij familie was, die dodelijke brand gesticht had. Brant had verzwegen dat hij een

Pyrokineet was, het enige verboden talent bij de elfen, en dat hij zich bij Nooitgezien had aangesloten omdat hij het niet kon verkroppen dat hij als Talentloze door het leven moest. Maar toen Jolie zijn verraad had ontdekt en hem op andere gedachten probeerde te brengen, was hij door het lint gegaan en had hij het vuur veroorzaakt dat haar per ongeluk het leven had gekost.

Door het schuldgevoel en verdriet was Brant gevaarlijk labiel geworden. Hij had zelfs geprobeerd om Grady en Sophie te vermoorden toen ze naar hem toe waren gegaan om verhaal te halen. Grady was zo woedend geweest dat hij zijn gave als Hypnoot had gebruikt om Brant zijn eigen hand af te laten branden. Sophie had Grady ternauwernood tegen kunnen houden voordat hij te ver ging en zelf ook gek geworden zou zijn. En ze had Brant moeten laten ontkomen in ruil voor de informatie waarmee ze haar vrienden had kunnen redden.

‘Goed, we hebben al genoeg tijd verloren,’ zei Alden, en hij trok hen naar zich toe voor een knuffel. ‘Denk eraan, dit is niet voor altijd. Het is maar voor even.’

Sophie voelde tranen over haar wangen glijden en Fitz vroeg: ‘Zullen we het laten weten als we er zijn?’

‘Nee, ik mag niets weten over wat jullie doen. Niemand van ons.’

‘Denk je dat de Raad geheugenkraken zal laten uitvoeren?’ fluisterde Sophie.

‘Nee, zo laag zal de Raad niet zinken. Bovendien weten ze dat wij te bekend en te machtig zijn. Maar we moeten gewoon voorzichtig zijn. Jullie hoeven je echt nergens zorgen om te maken.’

Sophie zuchtte.

‘Maak je geen zorgen’ was Aldens lievelingsuitspraak. En ze wist inmiddels dat ze die nooit moest geloven.

‘Kom,’ zei Biana, die de glinsterende deuren van Immerdaal opentrok.

Zwijgend liepen ze over het schemerige pad.

‘Ik had niet gedacht dat ik dit ooit zou zeggen,’ zei Keefe, ‘maar ik mis echt Giganto die achter ons aan sjokt.’

Sophie knikte en wou dat haar twee meter lange bodyguard met hen mee had gekund. Maar Sandor was tijdens de hinderlaag op de Mount Everest van een ijzige rotswand gegooid en had zo’n beetje alle botten in zijn lijf gebroken. Elwin had haar verzekerd dat het goed zou komen, maar Sandor had nog een lange weg te gaan naar herstel.

Niet zo lang als de weg die wij nu gaan afleggen, dacht Sophie toen de enorme poort van Immerdaal in het donker voor hen opdoemde. De gloeiende gele spijlen absorbeerden al het licht, zodat er niemand naar binnen kon springen.

‘Rennen maar,’ fluisterde Alden.

Teleportatie werkte alleen tijdens een vrije val, en de

hoge rotsen waar ze van af moesten springen lagen achter de veilige zone van Immerdaal.

Fitz veegde langs zijn ogen. ‘Wil je tegen mama zeggen dat we van haar houden?’

‘En we houden ook van jou, papa,’ zei Biana erachteraan.

‘De Raadsleden mogen mijn familie niet lastigvallen,’ smeekte Dex.

‘Daar zorg ik voor,’ zei Alden stellig. ‘En ik zal Grady en Edaline ook beschermen.’

Sophie knikte en er schoten allerlei gedachten door haar hoofd. Maar er was maar één ding echt belangrijk. ‘Zorg dat Grady niet achter Brant aan gaat.’

Alden pakte haar handen. ‘Komt goed.’

Iedereen keek naar Keefe.

‘Zeg maar tegen mijn vader... dat ik zijn lievelingscape verstoopt heb in een kast op de negenentwintigste verdieping. Maar niet zeggen dat er gulon-gas achter de deur zit. Dat mag hij zelf ontdekken.’

‘Is dat echt het enige wat je wilt zeggen, Keefe?’ vroeg Alden.

Keefe haalde zijn schouders op. ‘Meer valt er toch niet te zeggen?’

Alden sloeg zijn armen om Keefe heen en fluisterde iets in zijn oor. Sophie verstond het niet, maar het zorgde voor tranen in Keefes ogen.

Haar eigen ogen werden ook vochtig toen Alden de poort opendeed.

De vijf vrienden starden naar het hoge bos en gaven elkaar een hand.

Langzaam stapten ze samen de duisternis in. Ze waren net de drempel over toen er een gedaante in een mantel voor hen opdook. Maar het was niet de zwarte mantel van de Nooitgezien-leden.

Het was een zilverkleurige, met diamanten bezette mantel.

In de stijl van de Raadsleden.

TWEE

RUSTIG MAAR,' SUSTE EEN FRÊLE stem terwijl de gedaante haar glanzende kap naar achteren duwde. Blonde pijpenkrullen vielen langs het mooie, vertrouwde gezicht van het vermoeid ogende Raadslid Oralie.

Haar hoofdband met roze edelstenen was opvallend afwezig, en ze zei: 'Ik ben alleen.'

Alden liet zijn smelter zakken, een zilveren apparaatje waarmee je iemand snel en pijnlijk kon verlammen. 'Wanneer komen de anderen?'

'Het zal niet lang meer duren. Bronte en Terik zijn nog aan het pleiten, maar ze zullen niets bereiken. De anderen zijn zo bang en boos dat ze niet voor rede vatbaar zijn.' Oralie liet haar sierlijke vingers over haar armen glijden en huiverde in de maneschijn. Ze was een Empaat, net

als Keefe en zijn vader, en Sophie had haar nog nooit zo gekweld zien kijken.

‘Wat worden de straffen?’ vroeg Alden.

Oralie sloeg haar ogen neer. ‘Dex en Keefe worden geschorst tot de tussentijdse toetsen en onder toezicht gesteld. Fitz en Biana worden een week geschorst en krijgen een maand strafwerk in het Reservaat..’

‘Wacht even,’ onderbrak Dex haar. ‘Waarom komen zij er zo makkelijk van af?’

‘Hun familie heeft een zeer goede reputatie in onze wereld,’ antwoordde Oralie.

De Veckers behoorden tot de top van de elfenelite. Ze hadden meer familieleden onder de edelen dan wie dan ook. Ondertussen had Dex’ vader nooit een speciale gave gemanifesteerd, en talent was het enige wat ertoe deed in de Verdwenen Steden, in tegenstelling tot rijkdom, huidskleur of leeftijd. Dat vonden de elfen een eerlijke manier om onderscheid aan te brengen. Maar Sophie wist niet of onderscheid ooit eerlijk kon zijn. De elfen zonder gave konden zich niet bij de edelklasse aansluiten en mochten alleen met andere Talentlozen trouwen, anders werd hun huwelijk als ‘slechte match’ bestempeld. De moeder van Dex was alsnog met zijn vader getrouwd, maar de minachting achtervolgde Dex al zijn hele leven.

‘Dus zo gaat het voortaan?’ vroeg Keefe. ‘Nu we weten

hoe het met mijn moeder zit, is mijn familie tot uitschot verklaard?’

‘Uitschot is een groot woord,’ antwoordde Oralie. ‘Maar je vader wordt ontslagen als Afgezant. De Raadsleden geloven niet dat een Empaat het verraad van zijn vrouw helemaal niet opgemerkt zou hebben.’

Keefe knipperde een paar keer met zijn ogen en stootte een hard, kil lachje uit. ‘Ik kan in elk geval niet zeggen dat mijn moeder nooit iets voor me heeft gedaan. Ik zou bijna willen dat ik erbij kon zijn als hij het te horen krijgt.’

Titels en status waren heel belangrijk voor Keefes vader en gingen vaak ten koste van warmte en liefde voor zijn zoon. Dus Sophie snapte wel dat Keefe stond te juichen, maar tot haar verbazing had ze toch ook een heel klein beetje medelijden met Lord Cassius. Die was binnen een nacht zijn vrouw én zijn dierbare titel kwijtgeraakt. En de volgende ochtend zou hij ook nog ontdekken dat zijn zoon ervandoor was.

‘En ik?’ vroeg ze. ‘Wat gaan ze mij voor straf opleggen?’

‘Daar wordt nog druk over gediscussieerd,’ zei Oralie, ‘maar waarschijnlijk word je naar Exillium verbannen.’

Sophie wist niet welk deel van die zin ze het engst vond. Ze wist niets over de geheimzinnige school Exillium, maar ze had al heel vaak te horen gekregen dat ze daar echt niet heen wilde. En verbannen?

Ze sloeg nu zelf natuurlijk ook op de vlucht, maar verbanning klonk wel erg definitief.

‘Exillium is uitbesteed aan de Neutrale Gebieden,’ fluisterde Oralie. ‘Een deel van onze wereld dat momenteel veel te gevaarlijk voor jou is. Zeker nu.’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Alden.

‘De reuzen roeren zich – daar ben ik in elk geval bang voor. Daarom kom ik dit brengen.’ Oralie knipte met haar vingers en er verscheen een kleine glazen bol in haar hand. Sophie had zich niet gerealiseerd dat Oralie ook kon ontbieden.

‘Je geheugen?’ vroeg Alden, die een stap naar achteren deed.

‘Het geheugen van Kenric,’ legde Oralie uit. ‘Hij heeft het aan mij gegeven, voordat hij...’

Ze maakte haar zin niet af, maar het deed toch pijn. Raadslid Kenric was een van de eerste Raadsleden die Sophie had ontmoet en hij was al snel een van haar favorieten geworden. Hij was hartelijk, aardig en vrolijk geweest en had altijd haar kant gekozen. Maar een paar weken eerder was hij tijdens de rampzalig verlopen genezing van Fintan gestorven.

Fintan was de Pyrokineet door wie Brant bij Nooitgezien was opgeleid. Hij had een geheugenkraak gekregen voor zijn verraad, maar hij had zijn geheimen weten te beschermen. Toen Sophie had ontdekt dat ze

iemands geest kon genezen, had de Raad haar opdracht gegeven om dat bij Fintan te doen, en tijdens dat proces had Fintan de kracht gevonden om het Eeuwige Vuur in alle hevigheid te laten ontbranden.

Sophie had Fitz en Oralie vastgegrepen en hen veilig weggeteleporteerd, maar Kenric was omgekomen in de vlammen. Sophies enige troost was dat Fintan zijn eigen vuurzee ook niet had overleefd.

Oralie pakte Sophies hand en drukte het geheugen behoedzaam in haar vingers. Het bevatte zeven glinsterende steentjes, allemaal in een andere kleur.

‘Kenric heeft me laten beloven dat ik dit aan jou zou geven als hem iets zou overkomen,’ fluisterde ze, ‘om zeker te weten dat je bescherming zou hebben.’

‘Dacht hij dan dat hij in gevaar was?’ vroeg Alden.

‘Dat dachten we allebei. Al had ik meer moeten doen om te helpen.’ Tranen stroomden over Oralies wangen. ‘Ik had zoveel moeten doen.’

Raadsleden mochten niet trouwen en ook geen kinderen krijgen, om hun beslissingen onpartijdig te houden. Maar Sophie had gezien dat Kenric en Oralie een speciale band hadden en vermoedde dat ze verliefd op elkaar waren geweest. Ze hadden uit de Raad kunnen stappen en ervoor kunnen kiezen om samen verder te gaan, maar om de een of andere reden hadden ze hun levens gescheiden gehouden.

‘Hij geloofde in je,’ zei Oralie. Ze liet haar zachte vinger over Sophies wang glijden. ‘Hij zei dat jij de vonk van verandering was die onze wereld nodig had. Dus bewaar zijn geschenk goed, en als de Raad je te pakken krijgt, gebruik zijn geheugen dan om je vrijheid terug te kopen. Laat ze je niet naar Exillium sturen. En ik heb nog iets voor je.’ Ze gaf Sophie een Mededeler, een zilveren vierkantje dat als een soort beeldtelefoon werkte. ‘Deze kan niet gevolgd of opgespoord worden, en ik ben de enige die je ermee kunt bereiken. Zo kunnen we contact met elkaar houden.’

‘En als de Raad ontdekt dat je hierbij betrokken bent?’ vroeg Alden. ‘Dat zullen ze als verraad beschouwen.’

‘Soms is rebellie de enige verstandige koers. Zoals jullie allemaal weten.’ Oralie keek naar Sophie en haar mond vormde een woord. Maar voordat het over haar lippen kon komen, veranderde het in: ‘Ik moet gaan.’

Ze hield haar padvinder in het maanlicht en terwijl Sophie met haar ogen knipperde, sprong ze glinsterend weg.

‘Die is pas geheimzinnig,’ zei Keefe. ‘Daar kun jij nog wat van leren, Foster. En wie heeft er nog meer zin om met dat geheugending te spelen en te kijken wat je ermee kunt?’

‘Niks ervan!’ zei Alden. ‘En je mag tegen niemand zeggen dat je het hebt, zelfs niet tegen de Zwarte Zwaan. Onze wereld kan volledig instorten als dat geheugen in de verkeerde handen valt.’

‘Echt waar?’ vroeg Sophie. Het leek op zo’n goedkope knikker waar ze als kind mee had gespeeld.

‘Het voorwerp zelf is niet gevaarlijk. Het gaat om wat erin zit. Wat denk je dat het grootste gevaar voor onze wereld is?’ vroeg Alden.

‘De reuzen?’ gokte Sophie.

‘Nee. Kennis,’ antwoordde Alden. ‘Informatie geeft ongekend veel macht en sommige dingen zijn te gevaarlijk om te weten, zelfs voor Raadsleden. Daarom bergen ze de schokkendste geheimen op en laten die vervolgens uit hun geheugen wissen. Ze worden de Vergeten Geheimen genoemd, en ze worden opgeslagen in wat jij daar in je hand hebt. Alle Raadsleden zweren dat ze hun geheugen met hun leven zullen beschermen. Oralie heeft een gigantisch risico genomen door dat aan jou te geven. Ze heeft je ook de waardevolste onderhandelingstroef toegespeeld die er bestaat.’

Sophie liet de glimmende knikker over haar trillende hand rollen en wilde zo’n grote verantwoordelijkheid eigenlijk het liefst teruggeven. Maar ze was het aan Kenric verplicht om goed op zijn geschenk te passen. Bovendien leken Oralies vage waarschuwingen te suggereren dat ze het weleens nodig zou kunnen hebben.

‘Kom,’ zei ze tegen haar vrienden terwijl ze het geheugen in haar diepste zak stopte. ‘Tijd om naar de Zwarte Zwaan te gaan.’

Met haar ene hand pakte ze die van Fitz, en Keefe nam haar andere. Biana klampte zich vast aan haar broer, waardoor Dex moest kiezen tussen Keefe en Biana.

‘Ik bijt niet,’ zei Keefe tegen hem. ‘Au – maar je hoeft niet zo te knijpen!’

Ze keken niet meer om en sprintten naar de bomen. Ze zigzagden om gevallen takken en knoestige wortels heen en namen zo veel bochten dat Sophie bang was dat ze verdwaald waren, tot haar oren het kenmerkende geruis van de golven oppikten. Een paar passen verderop week het bos uiteen en kwam er een steile rotswand tevoorschijn.

‘Ik ga mijn geest openzetten voor de jouwe, zodat je me ééndelijk kunt laten zien waar we heen gaan,’ zei ze tegen Fitz.

‘Ik kan je niets laten zien,’ zei Fitz. ‘Ik weet alleen dat we moeten beginnen bij de Weg van de Welgestelden.’

Sophie liet zijn hand los. ‘Ik heb geen idee wat dat is. En hoe bedoel je, “beginnen”?’

‘Dat was de eerste instructie,’ zei Fitz.

‘Instructie?’ vroeg Sophie. ‘Of raadsel?’

‘Misschien is het wel een raadsel, ja,’ mompelde Fitz. ‘Maar ik had niet gedacht dat ze dat nu zouden doen.’

‘Gast, je kent de Zwarte Zwaan toch?’ vroeg Keefe.

‘Jawel,’ zei Fitz. ‘Maar ik dacht dat ze over zoiets belangrijks wel duidelijk zouden zijn...’

Sophie deed een stap naar achteren zodat ze hem niet van de rotsen zou duwen. ‘Oké...’ Diepe inademing. ‘Hoe gaat dat raadsel precies?’

Fitz gaf haar een papiertje waarop hij het hele bericht had geschreven.

Neem de weg van de welgestelden

*Langs ogen die eeuwig kijken en bloed
dat kostbaar werd.*

*zoek de toren die niet wilde wijken voordat
de weg ten onder gaat.*

‘Kun je daar wat mee, Foster?’ vroeg Keefe, die over haar schouder meelas.

‘Natuurlijk niet,’ mopperde Sophie. ‘Waarom heb je dit niet eerder gezegd? Dan hadden we het kunnen uitzoeken.’

Fitz haalde zijn handen door zijn haar. ‘Sorry. Ik heb het verprutst.’

‘En heb je verder niets gezien?’ vroeg Keefe. ‘Je hebt toch in Fosters hoofd gekeken?’

‘Een paar minuten maar,’ wierp Fitz tegen.

Keefe pakte Fitz’ pols en drukte zijn vingers tegen zijn blote huid. ‘Ik wil niet vervelend zijn, maar ik voel dat je iets verzwijgt.’

‘Empaten,’ bromde Fitz.

‘Ik hou je gewoon eerlijk. Dus voor de draad ermee.’

Wat heb je in het hoofd van de geheimzinnige juffrouw F. gezien?’

Fitz keek naar Sophie en zelfs in het vage licht zag ze dat zijn wangen rood waren. ‘Misschién heb ik nog wat andere dingen gezien, maar het waren niet echt gedachten. Het waren meer... gevoelens.’

‘O?’ vroeg Keefe terwijl Sophies maag volstroomde met borrelende lava. ‘Dus...’

‘We verdoen onze tijd!’ zei Sophie dwars door hem heen. ‘De Raad kan hier elk moment zijn en ik heb nog steeds geen idee waar we naartoe moeten.’

‘Oké,’ zei Keefe, die achter haar aan liep toen ze naar de rand van de rotsen beende. ‘Maar... we moeten naar Florence, toch? Dat heeft de Zwarte Zwaan gezegd?’ Fitz knikte en Keefe vroeg aan Sophie: ‘Heeft dat fotografische geheugen van jou daar niet een paar plaatjes van opgeslagen?’

Ze had wel foto’s van Florence gezien, maar... ‘Dan weten we nog steeds niet waar we moeten zijn.’

‘Dat zoeken we daar wel uit. En daarna geven we Fitz een paar flinke tikken en zeggen we tegen de Zwarte Zwaan dat we niet meer van die slappe, niet-rijmende raadsels willen. En ondertussen...’ Keefe pakte haar hand weer. ‘Doen we dit!’

Ze konden nog net elkaars hand vastgrijpen voordat Keefe hen van de rotsen sleurde.

DRIE

KEEFE LACHTE TOEN ZE GILLENDE en spartelend naar zee stortten. ‘Wow, watjes! Rustig maar, Foster regelt het wel.’

Door zijn vertrouwen loste de mist in Sophies hoofd een beetje op en kon ze zich concentreren op de kracht die samen met de adrenaline door haar heen stroomde. Ze duwde de energie haar hoofd uit en een bliksemschicht spleet de hemel, waardoor ze de leegte in doken.

Zwevend in de duisternis visualiseerde Sophie een plaatje dat ze van Florence had gezien. *Marmeren kerken. Rode daken. Een gouden rivier met kleurrijke gebouwen op de oever.*

Ze richtte zich op haar lievelingsgebouw: de Santa Maria del Fiore, de kathedraal. Een tweede bliksemschicht

doorkliefde het zwart met een verblindend licht.

Ze glipten door de gloeiende kier en tuimelden naar een druk plein, botsten tegen een marmeren muur en belandden op een hoopje op elkaar.

‘We moeten echt aan die landingen werken,’ kreunde Keefe terwijl hij onder Fitz vandaan kroop.

Sophie was vooral bezig met de pijn in haar hoofd nu er honderden stemmen door haar geest snerpten. Menselijke gedachten die als radiogolven werden uitgezonden, ondanks haar ondoordringbare blokkade. Gelukkig had ze geleerd hoe ze haar geest moest afschermen door zich voor te stellen dat haar hoofd op een onzichtbare manier was afgesloten.

Fitz wreef over zijn slapen en deed duidelijk hetzelfde, maar ze weigerde zijn vermoeide glimlach te beantwoorden. Ze waren verdwaald in een Verboden Stad en dat was helemaal zijn schuld.

‘Het ruikt hier raar,’ vond Biana.

‘Waarschijnlijk menselijke vervuiling,’ legde Fitz uit. ‘Ik kan me alleen niet herinneren dat de geur zo sterk was.’

‘Ik ook niet,’ zei Sophie. De lucht voelde dik in haar keel en had een bizarre karamelgeur. Niet echt wat ze had verwacht in het land van pasta en knofflook.

‘Oké, maar zijn we onzichtbaar?’ vroeg Dex. Hij keek naar de drommen mensen die om hen heen liepen. ‘Of zijn ze vooral geïnteresseerd in die grote koepel?’ Hij wees

naar de beroemde Duomo aan de overkant van het plein.

‘Waarschijnlijk allebei.’ Fitz haalde een zwart bolletje uit zijn tas. ‘Mijn vader heeft een verhuller meegegeven zodat we ons makkelijker kunnen verstoppen.’

Het apparaatje liet in een beperkt gebied het licht en geluid afbuigen, zodat alles daarbinnen werd verhuld.

‘Serieus?’ vroeg Biana. ‘Waarom moesten we dan die lelijke outfits aan?’

‘Dat noemen ze “voorzichtig zijn”,’ zei Fitz.

‘En ik ben Batman!’ voegde Keefe eraan toe. ‘Maar ik ben wel klaar met die trui. Waarom is het hier zo warm?’

‘Te veel mensen, niet genoeg bomen,’ zei Fitz. Hij deed zijn sjaal af en trok zijn jas uit, waar hij een nogal strak blauw T-shirt onder droeg.

Biana wurmde zich uit haar sweater en er kwam een geel T-shirt met een opdruk tevoorschijn. ‘Hier stonden tenminste een paar meisjes op,’ zei ze tegen Sophie, wijzend naar het groepsportret van de X-Men. ‘Ook al hebben ze superraar haar.’

‘Eh, er staat een gast bij met een blauwe vacht en jij kijkt naar het haar van de vrouwen?’ vroeg Keefe. ‘En dat shirt van die kerel met die klauwen is misschien wel net zo strak als dat van Fitz!’

‘Jaloers?’ vroeg Fitz, die zijn behoorlijk indrukwekkende spieren aanspande.

‘Is het misschien handig om uit te zoeken waar we

heen moeten?’ vroeg Dex. Hij stopte zijn hoody in zijn tas en sloeg zijn magere armen om zijn borst.

‘Misschien wel, ja,’ bevestigde Keefe. ‘Maar eerst: wat is dát?’ Hij wees naar de druipende ijsjes die door een gezin verorberd werden. ‘Ik weet niet wat het is, maar ik wil het!’

‘Volgens mij is dat *gelato*,’ zei Sophie. ‘En vergeet het maar.’

‘Ik vind het juist wel een goed idee,’ zei Fitz.

Keefe boog zich naar Sophie toe. ‘Even voor de duidelijkheid: daarom is hij dus mijn beste vriend.’

Sophie zuchtte. ‘Zelfs als we er tijd voor zouden hebben, hoe moeten we het dan betalen?’

Haar vrienden waren gewend om alles met hun geboortefonds te kopen, een speciale rekening die bij hun geboorte werd geopend, met meer geld dan ze ooit zouden kunnen uitgeven. Maar buiten de Verdwenen Steden had je daar niets aan.

‘Kunnen we hier iets mee?’ vroeg Dex, en hij haalde een pak gekreukeld, kleurig papier tevoorschijn. ‘Dit heb ik nog van toen we na onze ontvoering in die andere Verboden Stad waren.’

In Parijs en Florence betaalde je allebei met euro’s, maar... ‘We hebben geen tijd voor ijs!’ zei Sophie.

Keefe legde zijn arm om haar schouders. ‘Foster, Foster, Foster. Lééf toch eens een beetje!’

‘Je weet dat hij blijft zeuren tot-ie z’n zin krijgt, hè?’ zei Biana.

‘Okééééééééé,’ mompelde Sophie. ‘Hier met dat geld. Ik ben zo terug.’

‘Wij gaan mee,’ zei Dex.

‘Niks ervan. Om iets te kunnen kopen moet ik zichtbaar zijn. En samen trekken we veel te veel aandacht.’

‘Maar we zijn verkleed!’ wierp Biana tegen.

‘Ja, maar jullie vallen alsnog op. Ik bedoel... kijk dan. Jullie lijken wel een stel fotomodellen.’

‘Wacht, zegt Foster dat ze ons sexy vindt?’ vroeg Keefe.

‘Volgens mij wel.’ De enorme grijns die kuiltjes in Dex’ wangen maakte gaf bijna licht.

Sophie wilde het ontkennen, maar elfen waren echt mooier dan mensen. Zelfs Dex met zijn warrige, rossige haar was tien keer knapper dan mensenjongens van zijn leeftijd.

‘Ik zeg alleen dat jullie niet echt opgaan in de menigte,’ zei Sophie. ‘Zeker omdat jullie ook geen Italiaans spreken.’

Ze wees naar twee portrettekenaars die in de schaduw van de Duomo met veel handgebaren zaten te praten. Als Polyglot begreep ze dat ze het over hun favoriete voetbalteams hadden. Maar de rest van haar vrienden sprak alleen de Verlichte Taal van de elfen. Fitz kende een paar woordjes Engels omdat hij haar destijds had gezocht, maar daar had hij in Italië weinig aan.

‘Sophie heeft gelijk. Hoe minder we gezien worden, hoe beter. Maar ik loop met je mee.’ Fitz gaf de verhuller aan Keefe en griste een paar biljetten uit Dex’ handen. ‘Niemand gaat in z’n eentje op pad.’

‘Best.’ Sophie was nog steeds boos op hem, maar ze moesten ook praten.

‘Echt te erg dat we hier tijd aan verspillen,’ zei ze terwijl Fitz zich achter haar aan door de toeristenmenigte wurmde. Het was heel vreemd om grijs haar, rimpels, brillen en wandelstokken te zien nadat ze zo lang bij de leeftijdsloze elfen was geweest.

‘Ik snap dat we in gevaar zijn,’ zei Fitz. ‘Maar daarom leek me dit juist een goed idee.’ Hij schoof dichterbij haar toe en dempte zijn stem omdat een groep meisjes flirterig naar hem keek. ‘Ik bedoel... maak jij je geen zorgen over hoe het met iedereen gaat? Biana lijkt toch superzenuwachtig? En Keefe doet echt heel hard z’n best om niet te flippen. Dex heeft het vast ook zwaar. Als ze blij worden van een ijsje is dat het toch wel waard?’

‘Zo had ik het nog niet bekeken,’ gaf ze toe. ‘Maar we zouden meer tijd voor ijs hebben als je gewoon thuis had gezegd wat de instructies van de Zwarte Zwaan waren, zodat ik het raadsel had kunnen oplossen.’

‘Ik weet het. Het spijt me. Het was niet om vervelend te doen. Ik was bang dat je stiekem zonder ons zou

vertrekken als ik het zou zeggen.'

Dat had ze wel overwogen... meerdere keren zelfs.

'Ik wil gewoon niet dat iemand iets overkomt,' mompelde ze.

'Dat weet ik. Dat wil ik ook niet. En toch maken we het allebei erger. Zullen we niet meer de hele tijd proberen om alles in ons eentje te regelen en een team vormen?'

Hij stak zijn hand uit en Sophie schudde hem met tegenzin, al moest ze ook stilletjes gniffelen toen de starende meisjes naar adem hapten.

Haar glimlach verflauwde toen ze bedacht wat ze nog meer moesten bespreken. 'Maarreh... als we echt een team willen zijn, moet je dan niet vertellen wat je in mijn hoofd hebt gezien?'

'Veel minder dan jij waarschijnlijk denkt,' zei Fitz behoedzaam, 'en het meeste snap ik toch niet.'

'Wat bedoel je daar nu weer mee?'

'Het is lastig uit te leggen. Ik belandde op een bizarre plek die meneer Forkle je gevoelscentrum noemde. Nu snap ik waarom Keefe altijd zegt dat je emoties zo intens zijn. Het was superoverweldigend.'

'En daar was je toen meneer Forkle zei: "Onthoud die plek. Die kun je nog nodig hebben"?'

Fitz knikte. 'Maar hij zei niet waarom.'

'Nee, natuurlijk niet.' Typisch meneer Forkle. Hij was het enige lid van de Zwarte Zwaan dat ze persoonlijk had

ontmoet, maar ze wist nog altijd niets over hem. Zelfs zijn naam was een valse identiteit die hij had aangenomen om zich als haar mensenbuurman voor te doen.

Ze wilde nog meer vragen, maar op dat moment zag ze een kleine ijssalon aan het eind van de steeg.

‘Zou de eigenaresse weten wat de Weg van de Welgestelden is?’ vroeg Fitz terwijl ze door de ruit gluurden.

‘Vast niet,’ zei Sophie. ‘Maar we kunnen het vragen.’

Het water liep haar in de mond toen ze naar binnen stapten en de glanzende bakken vol kleurig ijs bekeken. Elke smaak leek heerlijk, dus op aanraden van de eigenaresse nam ze vijf bakjes *melone*.

‘Oké, ik heb geen idee wat hierin zit,’ zei Fitz terwijl hij een grote hap nam, ‘maar dit is misschien wel lekkerder dan smeltmaluw.’

Sophie wist niet of er iets kon tippen aan het kleverige taartbaksel van de elfen, maar het ijs kwam inderdaad in de buurt.

‘Weet u welke plek bedoeld zou kunnen worden met de Weg van de Welgestelden?’ vroeg Fitz aan de eigenaresse, zijn stem nog bondiger dan in zijn eigen taal.

De vrouw gaf geen antwoord en Sophie herhaalde de vraag in het Italiaans, met de toevoeging: ‘Het is voor school. We doen een vossenjacht en dit is een van de aanwijzingen die we hebben gekregen.’

‘Je leraar wil vast dat je zélf leert, en niet dat je volwassenen het werk voor je laat opknappen,’ zei de eigenaresse met een zwaaiend vingertje. ‘Maar omdat jij het in elk geval in mijn eigen taal hebt gevraagd, zal ik zeggen dat je leraar waarschijnlijk de Vasari-gang bedoelt.’

Zodra de vrouw die naam zei, werden er allerlei feiten geactiveerd in Sophies geheugen. De Vasari-gang was een oude passage die de familie De’ Medici vroeger tussen hun paleizen had laten bouwen, zodat ze door de stad konden lopen zonder zich onder het volk te begeven.

‘Weet u hoe we daar komen?’ vroeg Sophie. Ze betaalde en Fitz pakte de bakjes voor Keefe, Dex en Biana.

‘Een van de ingangen is aan de overkant van de Arno, in de Grotta Grande van het Palazzo Pitti,’ vertelde de eigenaresse. ‘De andere is in het Uffizi, het museum. Maar het heeft geen zin om daarnaartoe te gaan. Alle bezienswaardigheden zijn vandaag gesloten vanwege de brand.’

De zoete meloensmaak werd ineens wrang in Sophies mond. ‘Welke brand?’

‘Er is vannacht brand uitgebroken in het Palazzo Vecchio. Echt verschrikkelijk. Al die geschiedenis weg vanwege een of andere egoïstische pyromaan.’

VIER

DAT MOET BRANT GEWEEST ZIJN,' fluisterde Sophie terwijl ze naar de brandweerlieden keek die rond de Piazza della Signoria renden.

Ze luisterden niet naar de waarschuwingen van de eigenaresse en glipten met behulp van hun verhuller langs de afzetting. Er was niemand omgekomen en de brand was geblust voordat het vuur zich naar andere gebouwen had kunnen verspreiden. Maar de stenen muren van het beroemde Palazzo Vecchio waren zwart en afgebrokkeld, en de klokkentoren hing schever dan de Toren van Pisa. Achter hen stonden mensen te huilen en Sophie begreep hun verdriet. Zij had zich ook zo gevoeld toen ze Eternalia, de hoofdstad van de elfen, door het Eeuwige Vuur verslonden had zien worden.

‘Dat was niet het gebouw dat we nodig hadden, toch?’ vroeg Fitz toen ze opzij sprongen voor twee brandweerlieden. ‘De ingang van de gang was toch ergens met een rare naam?’

‘Het Uffizi,’ beaamde Sophie, en ze wees naar de galerij van het gebouw naast het verbrande paleis. ‘Maar de politie heeft alle bezienswaardigheden gesloten en een verhuller helpt niet tegen sensoren of een alarm.’

‘Ik vind dat we hier in elk geval weg moeten,’ zei Fitz. ‘Straks houden de Nooitgezien ons in de gaten.’

‘Hoe weet je dat zij dit hebben gedaan?’ vroeg Dex. ‘Er breekt toch heel vaak brand uit bij de mensen?’

‘Ruik je het niet?’ vroeg Sophie.

Keefe snuffelde. ‘Ruikt naar verbrande suiker.’

‘Precies. Ik had het eerder moeten herkennen. Zo roken de branden bij San Diego ook. En die had Brant aangestoken.’ Ze keek even om en verwachtte half een gedaante in een zwarte mantel te zien.

‘Maar dat kan toch bijna niet?’ vroeg Dex. ‘Brant was echt zwaar toetgetakeld toen hij naar de reuzen vluchtte. Hij was zeg maar een hand en het grootste gedeelte van zijn gezicht kwijt.’

Sophie huiverde en probeerde niet aan Brants bloederige, verbrande huid te denken. Hij had niet zelf kunnen lopen, had niet eens zijn padvinder kunnen pakken. Dat had hij Sophie laten doen, als onderdeel

van hun deal om haar vrienden te redden.

‘Hij heeft de brand van Jolie ook overleefd,’ zei ze, en ze dacht aan Brants oude littekens.

Ze hoopte dat daar nog een paar van over waren. Hij verdiende het om herinnerd te worden aan het leven dat hij vernietigd had.

‘Of misschien heeft de Zwarte Zwaan het vuur zelf aangestoken,’ opperde Dex. ‘Om uit handen van de Raad te blijven of zo.’

‘Hebben ze Pyrokineten?’ vroeg Biana.

‘Ik hoop het niet,’ zei Sophie. ‘En dan nog – waarom zouden ze de plek afbranden waar ze ons naartoe hebben laten komen?’

‘Omdat die plek niet in hun aanwijzingen stond,’ hielp Fitz haar herinneren. ‘Dit is het gebouw ernaast.’

‘Maar het maakt het wel veel lastiger om naar hen toe te gaan,’ zei Sophie.

‘Jongens, jullie vergeten de belangrijkste vraag,’ onderbrak Keefe hen. Hij wees over het plein naar een verweerd marmeren standbeeld. ‘Ben ik de enige die heeft gezien dat die gast naakt is?’

Sophie rolde met haar ogen. ‘Dat is de David.’

‘Dat zal best,’ zei Keefe, ‘maar ik hoef nog steeds z’n zaakje niet te zien.’

‘Ik ben het voor deze ene keer met Keefe eens,’ vulde Dex aan.

‘Ik ook,’ bevestigde Biana, die knalrood was geworden.

‘Ja, waarom heeft hij niks aan?’ vroeg Fitz, die angstvallig niet naar het beeld keek.

‘Omdat het kunst is!’ zei Sophie. ‘De meeste oude schilders en beeldhouwers maakten naakten. Ze bestudeerden het menselijk lichaam of zo, weet ik veel – waarom hebben we het hierover?’

‘Je hebt gelijk,’ zei Fitz. ‘We moeten een plan verzinnen. Zelf denk ik dat we de aanwijzingen van de Zwarte Zwaan moeten blijven volgen. Als we eenmaal in die gang zijn, wordt de rest vast ook wel duidelijk. We moeten alleen bedenken hoe we langs de beveiliging komen en...’

‘Ga ik regelen,’ zei Dex, die al naar het Uffizi wilde rennen.

Fitz pakte zijn arm. ‘We moeten samen lopen om binnen het bereik van de verhuller te blijven.’

Fitz ging voorop en Dex mopperde iets over egotrippers. Ze zigzagden behoedzaam om alle brandweermensen en journalisten heen en bereikten de ingang van het museum zonder tegen iemand op te botsen.

Dex drukte zijn handpalmen tegen de stenen gevel. ‘De beveiliging is inderdaad intens, Sophie.’

‘Kun je die uitschakelen?’ vroeg Biana.

‘Alleen tijdelijk. Waar is die gang?’

‘Op de bovenverdieping, achter een eenvoudige deur

zonder bordje.’ Sophie zag het zo voor zich, wat heel vreemd voelde, want ze was er nog nooit geweest.

‘Oké, ik kan wel wat tijd winnen,’ zei Dex, ‘maar ik zal de verhuller kapot moeten maken.’

‘Kan het niet anders?’ vroeg Fitz.

‘Tuurlijk wel, maar het lijkt me gewoon leuk om het extra moeilijk en gevaarlijk te maken, nou goed?’

‘Hé,’ zei Sophie, die tussen hen in ging staan. ‘We hebben geen tijd voor geruzie.’

Dex wierp nog een boze blik op Fitz en ging aan de slag. Hij draaide de verhuller open en prutste aan het mechaniek. Hij haalde er meerdere veren en radertjes uit, stopte ze in zijn zak en maakte de bol weer dicht. ‘Hier, superster. Vangen.’

Fitz ving hem met zijn gedachten.

Telekinese.

Dat was een elftalent dat Sophie bijna nooit gebruikte, dankzij een episch klodderbaldueel waarbij ze Fitz per ongeluk tegen een muur had gesmeten. Maar Fitz was duidelijk minder terughoudend. Hij liet de verhuller eerst een paar keer ronddraaien, waarschijnlijk om Dex te irriteren, voordat de bol in zijn hand viel.

‘Zodra ik de deur opendoe,’ zei Dex tegen Fitz, ‘moet je dat ding naar binnen rollen. En dan gaan we rennen. Iedereen klaar?’

Hij wachtte niet op een antwoord, maar tikte met zijn

vingertoppen tegen het slot. De deur ging met een klik open. ‘Nu!’

Fitz kegelde de verhuller het museum in en de bol schoot over de vloer, waarbij hij keihard geruis uitstootte en iedereen met een flits verblindde.

‘Hoe moeten we nu zien waar we heen gaan?’ vroeg Sophie toen Dex haar het museum in trok.

‘Niet,’ zei Dex. ‘Maar zij kunnen ons ook niet zien.’

‘Au, ik heb mijn schouder gestoten!’ jammerde Biana.

‘Misschien was het wel zo’n bloot beeld,’ merkte Keefe op.

‘IEUW, STEL JE VOOR!’

‘Iedereen stil,’ riep Fitz. ‘Volg mijn stem. Ik heb de trap gevonden.’

Ze liepen naar de eerste verdieping, waar het licht iets minder fel was.

‘En nu?’ vroeg Fitz.

‘Rechts, volgens mij,’ zei Sophie. ‘We zoeken een groene kamer met een simpele houten deur.’

Ze liepen er straal langs, maar Biana ontdekte de deur op het laatste moment.

Fitz rammelde aan de knop tot Dex hem aan de kant duwde. ‘Laat dit maar aan de experts over.’

Er gingen een paar akelig lange seconden voorbij.

‘We hebben geen tijd meer,’ zei Fitz.

‘Sorry, dit slot is heel onlogisch. Wacht – ik heb ’t!’

Ze renden de gang in en Dex deed het licht aan voordat hij de deur achter hen op slot deed.

‘Wow, het is hier heel groot,’ fluisterde Sophie terwijl ze de statige trap afdaalden. Ze had een donkere, krappe gang verwacht, maar dit was écht de Weg van de Welgestelden. Het plafond van de ingang was verguld en versierd met fresco’s en de muren hingen vol met kostbare schilderijen.

‘We moeten opschieten,’ zei Dex, die een sprintje trok om hen in te halen. ‘De trucjes die ik met het slot heb uitgehaald houden het niet heel lang vol. Ik voel ook camera’s en we verspillen te veel tijd als ik daar iets mee moet doen. Misschien zijn ze doorgebrand door de flits van de verhuller, maar probeer niet te veel op te vallen. En laten we die tweede aanwijzing ontcijferen.’

‘Dat was toch iets met bloed?’ vroeg Biana. ‘Zou dat hiermee te maken hebben?’

Ze stonden voor een groep portretten die verbrand en toen weer aan elkaar geplakt leken.

‘Nee. Deze schilderijen zijn verwoest tijdens een terroristische aanslag in de jaren negentig,’ fluisterde Sophie. ‘Ik kan me niet voorstellen dat de Zwarte Zwaan dat omschrijft als “bloed dat kostbaar werd”.’

Biana huiverde. ‘Mensen doen elkaar zulke vreselijke dingen aan.’

‘Eh, een Pyrokinetische élf heeft toch net weer een gebouw in de fik gestoken?’ vroeg Keefe.

‘Wou je zeggen dat elfen net zo slecht zijn als mensen?’ vroeg Biana.

‘Ik zeg alleen dat we meer op ze lijken dan ik zou willen. Zeker bepaalde elfen.’ De verbitterde klank van zijn stem gaf aan dat hij zijn moeder bedoelde.

‘Oké, we gaan verder,’ zei Sophie, en op dat moment besepte ze dat ze een aanwijzing vergaten. Voordat het ‘bloed kostbaar werd’ hadden ze ‘ogen die eeuwig kijken’ nodig.

Ging dat over de portretten die hen aanstaarden?

Dat voelde niet goed.

Toen zag ze een rond betralied raampje.

‘Is dat het raam dat we in jouw herinnering hebben gezien?’ vroeg Fitz.

‘Weet ik niet. In mijn hoofd zag ik het van de andere kant. Maar er schiet me net te binnen dat deze ramen “de ogen van Cosimo” werden genoemd. Zo kon hij alles in de gaten houden terwijl hij door de stad liep. Dat betekent die aanwijzing.’

‘Oké, dus dan krijgen we nú het bloedgedeelte?’ vroeg Biana met een vies gezicht.

‘Volgens mij weet ik wat dat betekent, en het is minder erg dan je denkt.’

Een paar minuten later werd haar vermoeden bevestigd toen ze bij een rij brede ramen kwamen. ‘Ja, we zijn nu op de Ponte Vecchio. Op de brug onder ons zijn tegenwoordig

juweliers gevestigd, maar vroeger zaten hier slagers. Omdat de familie De' Medici zich aan de stank ergerde, hebben ze de goudsmiden hiernaartoe verplaatst.'

Biana moest kokhalzen. 'Ik kan er nog steeds niet bij dat mensen dieren eten. Heb jij dat ook gedaan, Sophie?'

'Yo, kijk dat uitzicht dan,' zei Keefe, waardoor Sophie geen antwoord hoefde te geven. 'Mensen kunnen toch ook wel mooie dingen maken. Al ziet die rivier er behoorlijk bruin uit.'

De Arno was inderdaad niet erg uitnodigend, maar op beide oevers stonden kleurige huizen, vaak met balkonnetjes en erkers; het was net een schilderij. Maar het weidse uitzicht herinnerde Sophie ook aan een minder fijn mensenweetje. De ramen waar ze doorheen keken waren hier geplaatst voor Adolf Hitler. Hij had waarschijnlijk op precies dezelfde plek gestaan als zij nu.

'Kom,' zei Sophie, die weg wilde van het kwaad dat hier in de lucht hing.

De elfen hadden in de loop der tijd een paar verschrikkelijke dingen gedaan, maar ze dacht niet dat ze ooit in de buurt zouden komen van menselijke monsters als Hitler.

Sophie probeerde zich te concentreren. 'We zijn waarschijnlijk vlak bij de volgende aanwijzing,' zei ze. 'Ziet iemand een toren? Die is denk ik onderdeel van de gang.'

‘Wat zouden ze bedoelen met dat die “niet wilde wijken”?’ vroeg Fitz terwijl de gang een scherpe bocht maakte.

En nog een.

En nog een.

Sophie bleef staan. ‘Ik denk dat we er zijn. Vasari heeft zo’n beetje alles wat in de weg stond met de grond gelijkemaakt toen hij deze gang bouwde. Maar de familie Manelli weigerde dit gebouw te laten afbreken. Daarom heeft Vasari de gang eromheen geleid, en volgens mij hebben we dat stuk net gehad.’

Keefe lachte een beetje smalend. ‘Kijk eens wie er weer alles weet.’

Sophie sloeg haar ogen neer. Ze had geen idee of haar herinneringen wel echt van haarzelf waren en kreeg zin om haar hersenen schoon te boenen.

‘De aanwijzing is dat “de weg ten onder gaat”,’ zei Fitz. ‘Dat klinkt alsof het pad hier ophoudt. Ziet iemand het teken van de zwaan?’

Ze tuurden naar de muren, de vloer, het plafond. Sophie werd bang dat ze de aanwijzing verkeerd had geïnterpreteerd, maar toen beseftte ze dat een lange kras onder haar voeten een vertrouwde kromming had.

‘Hier,’ riep ze, en ze liet haar vingers over het teken glijden. De kromming vormde niet zoals anders een cirkel, maar was toch herkenbaar als het teken van de zwaan.

‘Ik voel een hendel,’ zei Dex. Hij duwde zijn hand tegen de vloer en draaide een paar keer alsof hij een deurknop vasthield. Met een zachte klik zakte de vloer open.

Ze staarden naar een roestige ladder die het schimmige donker in liep.

‘Oké, wie wil er als eerste naar de enge krochten van de duisternis?’ vroeg Keefe.

‘Ik ga wel,’ zei Sophie.

‘Nee,’ zei Fitz. ‘Jij bent al vaak genoeg bijna doodgegaan. Nu is het een keer mijn beurt.’

‘Je kunt ook gewoon voorzichtig zijn,’ zei Sophie.

Hij lachte zijn perfecte lach. ‘Dat is een goed idee.’

Hij stak zijn been in de opening, voelde of de sport zijn gewicht hield en stapte op de ladder.

‘Zodra ik beneden ben laat ik weten of het veilig is.’ Hij klom naar de volgende sport. En de volgende.

Een sport later slokte de duisternis hem op en Sophie hield één hand op de ladder, klaar om naar beneden te vliegen bij het eerste teken van gevaar.

Het duurde tergend lang, maar toen riep Fitz: ‘Alles oké!’

‘Ja,’ zei een andere stem, een die Sophie ook herkend zou hebben als hij de volgende zin niet met zijn lievelingswoord begonnen was. ‘Kinderen... jullie hebben wel je tijd genomen, hè?’

VIJF

SOPHIE HAD GEDACHT DAT DE ZWARTE Zwaan wel klaar zou zijn met de vermommingen nu zij en haar vrienden zich mochten aansluiten. Maar toen ze op de bodem van de modderige tunnel stond, was meneer Forkle nog net zo gerimpeld en opgeblazen als altijd. Zijn enorme buik paste nauwelijks tussen de ronde muren en de krappe ruimte stonk naar de zweetvoetenlucht van de snotbessen die hij at om zijn uiterlijk te veranderen.

‘Ik wil niet klagen,’ zei Keefe toen hij in de enkeldiepe smurrie stapte, ‘maar jullie moeten echt betere schuilplaatsen gaan zoeken.’

‘Dit is onze schuilplaats niet,’ zei meneer Forkle, en hij gaf hun alle vijf een hanger.

Ze bliezen op de kristallen en de warmte activeerde

het seinvuur dat erin zat. De bleke blauwe gloed leek hier extra griezelig, maar dat kon ook komen doordat Sophie een hekel aan seinvuur had.

De ondoofbare vlammen waren Fintans handelsmerk geweest, tot hij had geleerd hoe hij het Eeuwige Vuur moest ontsteken. Maar Sophie was toch blij dat ze licht hadden in de benauwde tunnel. Zeker toen ze het schimmige pad zag dat voor hen lag.

‘Dát ziet er leuk uit!’ zei Keefe, en hij gaf Fitz een duw. ‘Ga jij maar voorop!’

‘Die leidt alleen maar naar onze vernietigde schuilplaats,’ zei meneer Forkle.

‘Dus die was wel in het Palazzo Vecchio?’ vroeg Sophie.

‘Nee. Dat was een valstrik. Maar als Nooitgezien die zou vinden, zou het een kwestie van tijd zijn voor ze de echte schuilplaats ontdekten. Dus ik heb onze grotto laten instorten voor ik hiernaartoe vertrok.’

‘En hoe gaan we nu dan weg?’ vroeg Dex.

‘Door de nooduitgang.’ Meneer Forkle likte aan een van de slijmerige bakstenen en er ging een geheime deur in de muur open.

Sophie moest bijna overgeven. ‘Gatver.’

‘Zeg dat wel. Maar laat het een les zijn. De beste schuilplaatsen zijn de plekken waar niemand naartoe wil.’

Dan was deze goed gekozen. De tunnel stonk naar een combinatie van eieren en stinkdier en tijdens het lopen

vielen er koude, slijmerige druppels op hun hoofd.

‘Hoe weet u dat Nooitgezien uw valstrik had ontdekt?’ vroeg Sophie.

‘Ik was het niet,’ zei Keefe snel. ‘Ik heb mijn Sencenwapon in zee gesmeten en Elwin heeft de helft van mijn huid eraf gesmolten, dus ik ben aromarkvrij. Help onthouden dat ik mijn moeder daar nog voor bedank. Echt zo tof van haar dat ze me mijn vrienden in de val liet lopen.’

Zijn toon was zo fel dat Sophie zijn hand pakte.

‘Alles oké,’ zei hij, maar hij trok zijn arm niet terug.

‘We nemen jou niets kwalijk, Keefe,’ zei meneer Forkle. ‘We denken dat ze Gethen ingezet hebben. We hielden hem hier gevangen nadat we hem op de Mount Everest te pakken hadden gekregen. Maar geen zorgen, hij is inmiddels overgeplaatst naar een veel onbereikbaarere plek. En we proberen erachter te komen met welk enzym ze hem volgen zodat dit niet nog een keer kan gebeuren.’

‘Zijn jullie al iets te weten gekomen?’ vroeg Keefe, waarmee hij de vraag stelde die ze ongetwijfeld allemaal dachten.

Gethen was het eerste Nooitgezien-lid dat in hun handen was gevallen. Hij was ook een van de ontvoerders van Sophie en Dex geweest.

‘Nog niet,’ zei meneer Forkle. ‘Zijn hoofd is... lastig. We hebben het er later nog wel over. Nu moeten jullie eerst naar jullie nieuwe huizen.’

Sophie wist niet wat raarder was: het idee dat ze zich 'thuis' zou voelen bij de Zwarte Zwaan, of het feit dat hij 'huizen' had gezegd.

'Gaan we bij elkaar wonen?' vroeg Biana, die het meervoud ook was opgevallen.

'Uiteraard.'

'En woont u daar ook?' vroeg Sophie.

'Nee. Ik woon in de Verdwenen Steden. Als ik te lang wegblijf, merken ze dat ik er niet ben.'

'Maar u hebt twaalf jaar bij de mensen gewoond,' merkte Sophie op.

'Ja, en ooit vertel ik nog weleens hoe ik aan ieders aandacht ben ontsnapt.'

'Wacht even,' zei Dex. 'Betekent dat dat we zonder het te weten leden van de Zwarte Zwaan ontmoet kunnen hebben?'

'O, reken maar, Dex. We zijn allemaal erg fan van je vaders winkel.'

Slurp en Burp was de populairste apotheek van de Verdwenen Steden. Sophie snapte wel dat een geheime organisatie de middeltjes handig vond, zeker omdat veel ervan je uiterlijk veranderden. Maar het was een gek idee dat ze de echte meneer Forkle misschien tussen de volle schappen was tegengekomen.

En als de Zwarte Zwaan zich tussen de elfen verstopte, gold dat ongetwijfeld ook voor de Nooitgezien-leden.

Sophie vroeg zich af of ze rebellen had gezien in de straten van Atlantis, of hun kinderen net als zij op Lichtzwam zaten. In haar hoofd ging ze een lijstje mogelijke verdachten af, met op nummer één haar eeuwige rivale, Stina Hex. Op dat moment vroeg Biana: ‘Dus jullie zijn eigenlijk allemaal twee verschillende personen?’

‘Of drie,’ verbeterde meneer Forkle haar. ‘Misschien zelfs vier of vijf. En ja, dat is soms best een uitdaging.’ Hij tilde zijn onderkin op om een registratiehanger te laten zien die eronder verstopt zat. ‘Een slimme Technopaat heeft deze zo aangepast dat hij aangeeft waar ik wil dat de Raad denkt dat ik ben. Maar dat werkt steeds slechts tijdelijk.’

‘Had ik dat ook met onze hangers moeten doen?’ vroeg Dex.

‘Nee, de Raad vindt jullie al verdacht. Het is beter om al het contact te verbreken en je bij ons te verstoppen.’

‘Gaan we al bijna springen?’ vroeg Keefe toen er weer een druppel slijm in zijn haar plofte.

‘We gaan niet springen. De reuzen hebben een apparaatje waarmee ze het spoor van een sprong naar de bron kunnen traceren. Zo beperken ze de toegang tot hun steden en kunnen ze indringers opsporen. Nu we weten dat Nooitgezien met de reuzen samenwerkt, moeten we ervan uitgaan dat ze ons proberen te volgen.’

‘Dus we kunnen niet meer springen?’ vroeg Fitz.

‘Niet nu ze hier zo dichtbij zijn.’

De woorden galmden door de tunnel en veranderden elke schaduw in een gedaante in een mantel.

‘Als ze hier in de buurt zijn, waarom gaan we dan niet achter ze aan?’ vroeg Keefe.

‘We gaan alleen de strijd aan die we kunnen winnen, Keefe. Op dit moment staat Nooitgezien er te goed voor. Ze zitten ergens verstopt in de stad, hoogstwaarschijnlijk op een plek waar veel menselijke slachtoffers kunnen vallen. Daarom ligt ons vervoer verderop aan de rivier klaar, op een plek waar ze nooit zullen kijken.’

‘Eh, misschien een open deur,’ zei Dex, ‘maar waarom hebt u ons niet rechtstreeks daarnaartoe laten komen?’

‘We werken niet voor niets met raadsels, Dex, en gemak speelt nooit een rol. Maar het spoor dat jullie hebben gevolgd was extreem veilig.’

‘Zou kunnen, als je even negeert hoeveel menselijke technologie ik heb moeten uitschakelen,’ mompelde Dex. ‘En u had geluk dat Sophie al die rare weetjes over Florence wist.’

‘Denk je dat echt?’ vroeg meneer Forkle. ‘Dat het geluk was?’

Sophie zuchtte. ‘Hoeveel rare herinneringen hebt u me precies gegeven?’

‘Zoveel als je nodig zult hebben.’

‘Maar hoe kunt u dat weten?’ vroeg Fitz.